

på det, når kommunerne er færdige med deres debat.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Lars Løkke Rasmussen for tredje og sidste gang.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det får vi at se.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Nej, nej, det er reglen. Det får vi ikke at se.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det, jeg egentlig bare gerne ville have oplyst, er, om den socialdemokratiske definition på kommunalt selvstyre er sådan indrettet, at man kun kan give en kommune en frihedsgrad, hvis alle landets kommuner synes, at det er en frihedsgrad, man skal have. Sådan må jeg jo forstå hr. Erling Christensen: Nu må vi høre, hvad alle kommunerne mener, og hvad de professionelle meningsdannere i KL mener.

Det er ikke vores synspunkt. Vores synspunkt er, at der rundt omkring i det kommunale landskab er lokale problemstillinger, som man gerne lokalt vil løse på en særlig måde. Eksemplet fra Vissenbjerg er et eksempel herpå. Det kan jo godt være, at der ikke generelt er en efterspørgsel efter at få oplødt folkeskolelovens § 24 og § 40, men det er der altså konkret i Vissenbjerg, og så synes jeg, at det er at vise meget lidt respekt for det kommunale selvstyre, at man først skal syltes ind i et langt udvalgsarbejde, før man kan tilkendegive, at man f.eks. vil give Vissenbjerg den frihed, der efterspørges i Vissenbjerg, for i Vissenbjerg er de kloge på tingene i Vissenbjerg.

Erling Christensen (S):

Jeg var glad for, hr. Lars Løkke Rasmussen kom på talerstolen igen og ikke modsagde sin partifælle. Altså står min understregning fra før fast. Det her handler ikke om, hvad alle professionelle i Kommunernes Landsforening siger, overhovedet ikke.

Men hvis ikke vi skal lytte til dem, hvad skal vi så gøre? Hvad skal vi så gøre, når Venstre ikke i deres beslutningsforslag overhovedet definerer, hvad Venstre vil? Vi har jo ikke været i stand til på forhånd at kunne sætte os ind i, hvad vi mente om et hjemmesygeplejeskeforsøg

i Vejle eller et skoleforsøg i Vissenbjerg, for det er ikke det, Venstre bruger som eksempel. Overhovedet ikke.

Derimod bruger man planlovgivning ude i lokalområdet som eksempel, hvor Venstre burde være bekendt med, at hvis kommunerne ønsker en frihed til planlægning ude i området, så kan man tage det og lave lokalplan i landdistrikterne og pege på skatteligningen, som jeg kunne have forholdt mig til.

Det er slet ikke det, Venstre åbenbart har på dagsordenen med det her. Man fortæller om andre forsøg, som jeg ikke har haft mulighed for. Dem synes jeg så Venstre skulle have fortalt os om. Så kunne jeg have taget stilling til dem.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så går vi tilbage til ordførerrækken. Det er fru Malene Vestergård.

Malene Vestergård (SF):

Det er en central del af SF's demokratiopfattelse, at beslutningerne skal tages så tæt på den enkelte borger som muligt. Og her spiller kommunerne en afgørende rolle. Begreber som åbenhed, medindflydelse, selvforvaltning og demokratisk kontrol er demokratiske processer, der er fundamentale for at skabe et sundt og aktivt samfund.

Det beslutningsforslag, som vi behandler i dag, går ud på, at der igen skal indføres frikommuneprojekter i lighed med dem, vi havde i perioden 1985-1993. Begrundelsen er, at vi skal øge det lokale selvstyre, vi skal opnå bedre tilpasning af det kommunale styre til lokale forhold, og sidst, men ikke mindst, skal vi forbedre servicen og ressourceudnyttelsen.

I SF er vi positive over for det her forslag, men det er en forudsætning for SF, at forslaget udbygges med to forhold.

For det første mener vi, det er utrolig vigtigt, at der tilføjes endnu et formål, nemlig øget politisk kontrol. Vi har i de sidste par år set nogle rystende skandaler, hvor den demokratiske proces har været tilsidesat, og her tænker jeg bl.a. på det i Randers, som jeg desværre ikke tror er et enestående tilfælde. Jeg tænker også på den bekendtgørelse, som indenrigsministeren udsendte den 20. januar, hvor kommunernes indkøbsaftaler skal undtages fra offentlig aktindsigt, og så tænker jeg på den praksis, der er udviklet i EU-Kommissionen, hvor personlige interesser vejer tungere end politisk ledelse.